

paagældende Landes Finanspolitik kan man ikke faa Kunderne til at købe fra Danmark. Forholdene ligger altsaa i Almindelighed saaledes, at Europa mangler det store Marked i Orienten, og indenfor Europa siger de store Lande med høj Valuta: Vi vil ikke modtage Varer fra de smaa Lande med lavere Valuta. Følgen heraf vil altsaa være, at vi i Almindelighed ikke har noget Marked at ty til udenfor Landets Grænser i dette Øjeblik, hvor Forholdene ligger, som de gør, og Faren er yderligere, at Europa som saadant, taget under eet, ikke mere har de meget gode Markeder, de før havde ude i det fjerne. Men yderligere kommer hertil det specielle Forhold, at indenfor det europæiske Samfund er Forholdene blevet saa overordentlig forrykket derigennem, at det, man før kunde karakterisere som den gule Fare, fordi man den Gang kun tænkte paa Faren fra Folkeslag, der boede udenfor Europa, det kan man nu med fuldkommen samme Ret frygte fra Folk, som bor indenfor Europa. Og denne Frygt er saa meget mere velbegrundet, som det paagældende Folk var og er et meget dygtigt Folk, et Folk, som før Krigen var et meget nøjsomt Folk, og et Folk, som under Krigen lærte at leve af saa godt som ingenting, medens vi i dette Land satte vor Levefod ikke saa lidt op indenfor alle Samfundsklasser. Jeg tror, de fleste vil kunne forstaa, at dette Forhold i sig selv rummer en meget stor Fare for vore industrielle Virksomheder. Det Land, som vi maa først og fremmest frygte i denne Henseende, er jo fornuftigvis Tyskland, og naar man siger, at vi maa optage Konkurrencen, og det maa jo være Meningen fra visse Sider efter de Udtalelser, der er fremsat, saa vil jeg gerne bede ærede Medlemmer betænke, hvad Arbejdslønnen er det ene Sted, og hvad den er det andet Sted. I Tyskland er Arbejdslønnen, saa vidt jeg ved, 300 Mark om Ugen eller deromkring. Lad den ogsaa i den sidste Tid være steget maaske til 400—500 Mark, det betyder ikke saa grumme meget med den Kurs, hvori Marken staar; det vil da sige, at Arbejdslønnen dernede er 12—15 Kr. om Ugen. Nu kan man nok sige, at den Arbejds løn, de opnaar derhjemme, har en forholdsvis større Købeevne, og det er vel rigtigt. Men givet er det, at overfor Eksporten har Marken nøjagtig Værdien 3 Ø., for saa vidt det er Noteringsprisen, hverken mere eller mindre, og i dette Forhold er den tyske Arbejds løn 12—15 Kr. om

Ugen mod her hos os, hvor den er, vil jeg antage, en 60—70 Kr. i Gennemsnit. Hvad betyder nu dette, at den tyske Mark falder? Efter min Overbevisning betyder det, at Landet bliver fattigere og fattigere, og det betyder igen, at Levefoden i Tyskland, hvad jeg ogsaa har faaet bekræftet ved Samtale med forskellige Mennesker, trykkes længere og længere ned. Vil man altsaa stille sig paa det Standpunkt at sige, at vi skal kunne klare os overfor den tyske Konkurrence, maa Følgen i det lange Løb blive, at vor Levefod skal ned paa nogenlunde det samme Niveau som den tyske Levefod, og mon dog det skulde være ønskeligt? Dette kan maaske til sin Tid blive nødvendigt, det tør jeg ikke benægte, men jeg skulde dog tro, at man længst muligt skulde undgaa at fremtvinge noget saadant.

Forholdet er altsaa for de nødlidende Industriers Vedkommende dette: Eksport er umulig, og de skal herhjemme kunne klare sig i Konkurrencen med Lande, hvor Levefoden er saa langt lavere end vor. Allerede i Efteraaret 1920 fik man et klart Indtryk af dette Forhold, og der skete Henvendelse til Regeringen, der nedsatte et Udvalg, hvis Levetid for saa vidt endnu ikke kan bedømmes, men hvis Virksomhed vistnok kan siges at have været meget ringe, idet Regeringen paa et meget tidligt Tidspunkt erklærede: Dette og hint kan vi gaa med til, dette og hint kan vi under ingen Omstændigheder gaa med til. Hvad er det saa, Regeringen har sagt, den vilde gaa med til? Regeringen gaar med til at købe dansk Arbejde, naar Prisen for det ikke er mere end 30 pCt. højere end Prisen for udenlandsk Arbejde. Dette kan se meget tiltalende ud i og for sig, men jeg vil dog hævde, at det ikke er efter „Dansk Arbejde“s Regler; de opstiller kun den Regel, at man bør føle sig forpligtet til at købe dansk Arbejde, naar det i Kvalitet og Pris kan maale sig med udenlandsk Arbejde. Dette er et meget sundt Princip, for længere faar man nu ikke Folk — i hvert Fald ikke ret meget længere — med det gode. Nu siger altsaa Regeringen, at den vil gaa med til for Statens Vedkommende at købe, selv om det bliver 30 pCt. dyrere. Dette betyder utvivlsomt en Udgift for Staten, men da vi ikke mener, at dette at komme af med Pengene er det, man skal stræbe efter, men at det, man bør stræbe efter, er at hjælpe paa bedst mulig Maade med de Penge, man giver ud, vil jeg mene, at